

# Kadife Dağ



Yavuz DEMİRKIRAN

# Kadife Dağ

Yavuz DEMİRKİRAN



Köyün çok yukarısında, eşi benzeri olmayan bir dağ duruyordu. Yamaçları, çıplak ayakla üzerinde yürürken kadife gibi hissettiren yumuşacık otlarla kaplıydı. Otlar, ışığa göre değişen pembe, altın ve yeşil tonlarda parlıyordu. İnsanlar ona Kadife Dağ diyordu ve o, bütün vadinin gururuydu.



Sıcak kahverengi tenli, kıvrırcık siyah örgülü küçük bir kız olan Mira, her gün ailesinin koyunlarını dağda otlatırdı. Dirsekleri yamalı, solmuş mavi yün bir elbise ve rüzgârda dalgalanan kırmızı örgü bir atkı giyerdi. Küçük koyunu Pip, çingırağı şingırdayarak hemen arkasından gelirdi. Dağı her şeyden çok severdi.



Sabahları Mira'nın büyükannesi Nine, bastonuyla patikadan yavaşça yukarı tırmanırdı. Nine, dağın daha da yumuşak ve daha yeşil olduğu zamanları hatırlardı. "Otlar toprağı tutar," derdi Nine, ela gözleri gülümsemekten kırışarak. "O olmadan dağ akıp gider." Mira başını sallar ve sürüyü gözetlerdi.



Güneşli bir gün, gezginler gelmeye başladı. Kadife otları duymuşlar ve onu görmek için uzaklardan gelmişlerdi. Tüylü yeşil fötr şapkalı uzun bir adam onlara öncülük ediyordu. Adı Tomas'tı ve dağı gösterirken kocaman gülümsüyordu. "Bir parça alın, evinize götürün!" dedi. "Bulut kadar yumuşak!"



Ziyaretçiler rengarenk otlardan tutamlar koparıp ceplerine ve çantalarına tıktılar. Mira izlerken kaşlarını çattı. "Lütfen çok fazla almayın," diye seslendi, ama gezginler meşguldü ve dinlemediler. Pip tedirginlikle meledi ve bacağına sokuldu. Otlar, bulundukları yerde daha seyrek görünüyordu.



Gün geçtikçe daha çok ziyaretçi geldi. Tomas onları gruplar hâlinde getiriyordu ve hepsi hatıra istiyordu. Küçük ot parçalarını kazıp çıkarıyor, geride çıplak lekeler bırakıyorlardı. Mira, şiddetli bir yağmurdan sonra dağdan aşağı küçük çamur derelerinin aktığını fark etti. "Otlar yok oluyor," diye fısıldadı Pip'e. "Ve dağ zarar görüyor."



Mira, dağın eteğindeki Nine'nin kulübesine koştu. Ona çıplak lekeleri ve çamurlu dereleri anlattı. Nine dinledi ve yavaşça başını salladı. "Ben kızken otlar gürdü ve her şeyi yerinde tutardı," dedi. "Şimdi o olmadan yağmur toprağı sürükleyip götürüyor. Buna erozyon denir." Mira'nın gözleri endişeyle büyüdü.



Ertesi gün Mira, otların koparıldığı yerde patikada bir çatlak gördü. Küçük bir çalı yamaçtan aşağı kaymıştı. Bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu. "Gezginleri durduramam," dedi Pip'e, "ama belki anlamalarına yardımcı olabilirim." Pip'in sarkık kulağı dikildi ve sanki "Deneyelim!" der gibi meledi.



Mira, dağın eteğinde botlarını bağlayan Tomas'ı buldu. "Tomas," dedi cesaretle, "otlarını aldığımız için dağ çöküyor. Daha iyi bir yol bulabilir miyiz?" Tomas çıplak lekelere baktı ve sakallı çenesini kaşındı. "Bunu hiç düşünmemiştim," diye itiraf etti. "Sadece güzelliğini paylaşmak istemişim."



Mira'nın bir fikri vardı. "Ziyaretçileri özel bir patika boyunca yönlendirsek?" dedi. "Yumuşak otları görüp fotoğraf çekebilirler, ama koparmazlar. Onlara otların dağı nasıl koruduğunu öğretebiliriz." Tomas başını salladı. "İşe yarayabilir," dedi. "Sana yardım ederim." Birlikte ilk rehberli ziyareti planladılar.



Mira ve Tomas küçük taşlarla güvenli bir patika işaretlediler. Nine, dağın tarihini anlatmak için geldi. Bir sonraki ziyaretçi grubu geldiğinde Mira, yamalı elbisesi ve kırmızı atkısıyla dimdik durdu. "Hoş geldiniz," dedi. "Lütfen patikada kalın ve kadife otların tadını gözlerinizle ve ayaklarınızla çıkarın, ama bırakın büyümeye devam etsinler." Ziyaretçiler kibarca dinlediler.



Pip de yardım etti. Küçük çingırağı alarak patika boyunca tıpıř tıpıř yürüdü ve bařıboř koyunları sürüye geri dürttü. Ziyaretiler güldüler ve onu izlediler. Yumuřak otlara nazıke dokundular ve para yerine fotoğraf ektiler. Tomas, otların toprağı nasıl tuttuğunu gösterdi. "Köklerin nasıl birbirine getiğini görüyor musunuz?" dedi. "İřte bu dağı güçlü tutuyor."



Kısa sürede rehberli ziyaretlerin haberi yayıldı. Daha çok gezgin geldi ve hepsi otları korumayı kabul etti. Mira, yürüyüşlere öncülük etmeleri için başka çobanları eğitti. Çıplak lekeler iyileşmeye başladı ve pembe, altın ve yeşil otlar yeniden gür ve yumuşak büyüdü. Dağ artık yağmur yağdığında çökmüyordu.



Nine, gözlerinin çevresindeki derin gülüş çizgileriyle Mira'ya gülümsedi. "Dağı kurtardın," dedi. "Savaşarak değil, öğreterek." Mira büyükannesine sarıldı ve yeşil yamaçlara baktı. Pip yanında sevinçle zıpladı, çingırağı şıngırdadı. Kadife Dağ yeniden güvendeydi ve herkes onun güzelliğinin tadını çıkarabiliyordu.



Şimdi ziyaretçiler, yumuşak patikalarda yürümek için yakından ve uzaktan geliyorlar. Yumuşak otlara hayranlık duymayı, onları almadan öğreniyorlar. Mira hâlâ koyunlarını otlatıyor ve Tomas sık sık turlara yardım etmek için geri dönüyor. Dağ yeşil ve sağlıklı kalıyor, herkesin görebileceği bir harika. Ve Mira, küçük bir çobanın bile büyük bir fark yaratabileceğini biliyor.



Yani eęer bir gn Kadife Daę'ı ziyaret ederseniz, Mira'yı ve Pip'i hatırlayın. Yumuşak adımlarla yryn, dikkatle bakın ve otları ait oldukları yerde bırakın. nk daęın gzellięi, zen gstermemiz gereken bir armaęandır. Ve nezaket ve cesaretle doęanın harikalarını herkes iin, sonsuza dek koruyabiliriz.